

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: ██████████, bytem: ██████████, Roudnice nad Labem 413 01; zastoupen: Tomášem Pecinou, Slezská 56, Praha 2 120 00; proti žalovanému : Úřad pro ochranu osobních údajů, Pplk. Sochora 727/27, Praha 7 170 00; v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 8.2. 2006, č.j. CJ01719/06UOOU (cs 02123/05)

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Výše uvedeným rozhodnutím předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen Úřad), jako odvolací orgán příslušný podle § 2, §28, §29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb. rozhodl rozkladem o zamítnutí odvolání a potvrdil rozhodnutí ze dne 6.12. 2005, č.j. CJ09500/05UOOU, zn. 4/05/PŘ-OSČ, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 44 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. a byla mu uložena pokuta ve výši 4.000,- Kč.

Předmětné řízení o přestupku s výše uvedenou skutkovou podstatou bylo zahájeno na podnět představitelů města Roudnice nad Labem ze dne 19.10. 2005, uvádějící, že žalobce zveřejňuje na svých internetových stránkách ██████████ různé materiály včetně částečných usnesení a zápisů z jednání orgánů města, jejichž součástí jsou rovněž osobní údaje různých osob. Úřad provedl vlastní zjištění a mimo jiné zadokumentoval obsah předmětných internetových stránek ke dni 31.5.2005. Z obsahu spisu měl žalovaný za prokázané, že řada zápisů ze schůzí Rady města Roudnice nad Labem a rovněž usnesení téhož orgánu zveřejněná

žalobcem na uvedených webových stránkách obsahují osobní údaje osob, o jejichž záležitostech bylo na zasedání rady města jednáno.

Žalobce ve své žalobě vytýká žalovanému, že v napadeném rozhodnutí pochybil především v tom, že posoudil žalobcovu podání, označené jako odvolání, jako rozklad a jako o rozkladu o něm s použitím příslušných zákonných ustanovení rozhodl. Dále ve své žalobě uvádí, co je ústřední správní orgán, jeho kompetence, jak je vymezený v zákoně i v judikatuře. Z uvedeného vyplynulo, že žalovaný není ústředním správním orgánem a proti jeho rozhodnutí vydanému v prvním stupni je přípustné odvolání, nikoliv rozklad. Domnívá se, že předseda žalovaného pro své rozhodnutí použil nesprávné ustanovení správního řádu a tím zatížil napadené rozhodnutí takovou vadou, že je třeba, bez meritorního posouzení rozhodované otázky napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit zpět k novému projednání.

Dále uvádí, že napadené rozhodnutí nemůže obstát ani meritorně, konkrétně nesouhlasí, že publicita veřejné správy je dostatečně zaručena poskytováním anonymizovaných informací. A je názoru, že veřejný zájem na publicitě a kontrolovatelnosti výkonu veřejné správy musí dostát i v rozhodované věci předností před právem na ochranu osobních údajů.

Namítá, že žalovaný se nevypořádal s jeho odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.8. 2005 č.j. 6 As 40/2004-62, když uvádí: „NSS však v citovaném rozhodnutí neřeší, zda a jakým způsobem je takto získané informace možné dále využívat“.

Ve lhůtě pro podání žaloby, žalobce doplňuje svou správní žalobu ze dne 16.2. 2006 o další žalobní bod a to, i když trvá na svém námitce, že žalovaný vůbec nebyl oprávněn rozhodnout o jeho odvolání jako o rozkladu, je zřejmé, že v devítičlenné rozkladové komisi bylo nejméně pět současných nebo bývalých pracovníků správního orgánu, což dle žalobcovu názoru zakládá důvodné pochybnosti o nepodjatosti většiny těchto členů k věci.

Žalovaný se domnívá, že žaloba je založena na mylném hodnocení skutkovém i mylném právním názoru žalobce a argumenty žalobního návrhu nepřinášejí nic nového a jsou v podstatě totožné s argumenty rozkladu žalobce proti rozhodnutí žalovaného o uložení pokuty, proto ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a dále k jednotlivým námitkám uvádí následující:

Podle kompetenčního zákona není žalovaný mezi ústředními správními orgány státní správy, je však ze zákona nezávislým dozorovým orgánem státu sui generis, kterému je zákonem svěřena kompetence ústředního správního úřadu pro oblast ochrany osobních údajů, proto dle názoru žalovaného, který postupoval podle příslušných ustanovení správního řádu, nedošlo a ni nemohlo dojít jeho postupem k žádnému pochybení, natož k pochybení, které by vyvolalo nezhojitelnou vadu napadeného rozhodnutí.

Žalobce nepochybně, že skutečně osobní údaje bez souhlasu jejich subjektů zpracovával a uveřejnil, ale namítá, že jde o „od společenské reality odtržený přístup k ochraně osobních údajů, který je přímou podporou netransparentního, korupčního prostředí“-žalovaný však upozorňuje, že došlo ke zpracování osobních údajů při nerespektování §2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, na který se žalobce nedůvodně na podporu svého jednání odvolává, když jsou tu jednoznačně touto úpravou dány podmínky pro uplatnění režimu zákona o ochraně osobních údajů.

Žalovaný dále namítá, že žalobce nesprávně vyložil judikát NSS ze dne 25.8. 2005 č.j. 6 As 40/2004-62, na který se odvolává. Žalovaný se domnívá, že žalobce ale opakovaně a účelově pomíjí to, k čemu z jeho strany skutečně došlo : a to, že získané informace

shromažďoval, dále zpracovával a zpřístupnil neomezenému okruhu subjektů, nejen občanům obce, ale navíc nešlo u jím zveřejněných subjektů osobních údajů jen o příjemce veřejných prostředků- resp. o základní údaje, ale ze spisu je zřejmé, že šlo mimo jiné dále o informace o splácení dluhů, hodnocení sociálních a majetkových poměrů, hodnocení zdravotního stavu žadatelů apod.

Žalovaný rovněž nesouhlasí s námitkou žalobce o pochybnosti o nepodjatosti většiny členů rozkladové komise, protože v devítičlenné komisi bylo pět odborníků z teorie a praxe, skutečnost, že u jednoho z nich šlo o bývalého zaměstnance žalovaného vzhledem ke složitosti a náročnosti problematiky nemůže být rozhodná ani pro posuzování práce komise, ani pro posouzení vlastního žalobou napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal dle ustanovení § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu jsou pro rozhodnutí soudu podstatné tyto skutečnosti:

Z obsahu spisu vyplývá, že řada zápisů ze schůzí Rady města Roudnice nad Labem a rovněž usnesení těchto orgánů jsou zveřejněna žalobcem na webových stránkách [redacted], kde jsou uvedeny mimo jiné osobní údaje osob (nejen základní osobní údaje o nich, ale dokonce i informace o splácení dluhu, hodnocení sociálních a majetkových poměrů, hodnocení zdravotního stavu žadatelů), o jejichž záležitostech bylo na zasedání Rady města jednáno, a to bez souhlasu těchto osob. Soud má tedy za prokázané, že žalobce získané informace shromažďoval, dále zpracovával a zpřístupnil neomezenému okruhu subjektů, nejen občanům obce, tudíž jde o jednání, které porušuje zákon o ochraně osobních údajů a svým jednáním tedy naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 44 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb.

Ke kontrole s nakládáním osobních údajů je kompetentní Úřad pro ochranu osobních údajů, který tuto kontrolu provádí na základě vlastního zjištění, ale i na podněty jiných subjektů. Úřadu jsou svěřeny kompetence ústředního správního úřadu pro oblast ochrany osobních údajů v rozsahu stanoveném zákonem č. 101/2000 Sb. Tento zákon slouží k naplnění práva každého na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromí, dále upravuje práva a povinnosti při zpracování osobních údajů a stanoví podmínky, za nichž se uskutečňuje předání osobních údajů do jiných států. I přesto, že není ústředním orgánem, taxativně vyjmenovaným v kompetenčním zákoně, jsou mu takové kompetence přiznány jmenovaným zákonem. Námitka žalobce, že o jeho odvolání nemohlo být rozhodnuto jako o rozkladu, soud uvádí, že správní řád zná 3 řádné opravné prostředky, a to: odvolání, rozklad a odpor. Rozdíl mezi odvoláním a rozkladem je, že rozklad nemá devolutivní účinek, který znamená přesun rozhodovací pravomoci k vyššímu, tj. odvolacímu orgánu. tzn., že o odvolání nerozhoduje nejbližší nadřízený orgán, ale též orgán, který rozhodl v prvním stupni, z důvodu, že žádný jiný nadřízený orgán zákonem zřízený není. O rozkladu platí ustanovení o odvolání, rozhoduje o něm sám vedoucí úřadu, v tomto případě předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů, a to na základě návrhu rozkladové komise, kterou jmenoval.

K argumentaci žalobce, že publicita veřejné správy není dostatečně zaručena poskytováním anonymizovaných informací. Soud uvádí, že je stejného názoru jako žalovaný,

neboť publicita v oblasti veřejné správy musí respektovat úpravu danou zákonem o ochraně osobních údajů.

V čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod je státním orgánům a orgánům územní samosprávy stanovena povinnost: „přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti“ a čl. 17 odst. 1 stanoví, že právo na informace je zaručené. Z těchto ustanovení Listiny vychází zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v ustanovení § 2 odst. 3 však stanoví, že se tento zákon *nevztahuje* na poskytování osobních údajů a informací podle zvláštního právního předpisu. Z těchto ustanovení vyplývá, že zveřejňování zápisů o jednání rady a usnesení rady platné zákony nebrání, samozřejmě s přihlédnutím k již zmíněného § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Na poskytování osobních údajů a informací dopadá zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, jehož funkce je již zmíněná výše.

V dané věci vzhledem k tomu, že usnesení rady a zastupitelstva města obsahující osobní údaje byla publikována na internetových stránkách a tím získali přístup k těmto osobním údajům všichni uživatelé internetu, tedy neomezený okruh osob, tedy nejen osoby, na které by se vztahovala výjimka daná zákonem o obcích č. 128/2000 Sb. v ustanovení § 16 a § 17, tak je nutno dojít k závěru, že soukromý život osob, o nichž bylo jednáno na zasedání rady a zastupitelstva města, byl publikováním jejich nejen základních osobních údajů narušen. *Právo na ochranu soukromého a rodinného života je jedním ze základních lidských práv, zakotvený v ustanovení čl. 10 odst. 2 Listiny, proto každý musí tento princip respektovat. Cílem tohoto ustanovení je, aby nedocházelo k jakémukoli škodlivému zásahu do soukromí osob, ať již ze strany soukromých subjektů nebo veřejné moci.*

Ve své žalobě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.8. 2005 č.j. 6 As 40/2004-62, soud konstatuje stejně jako žalovaný, že tento rozsudek se týká odlišné právní věci a na případ žalobce se nevztahuje. NSS řešil neposkytnutí informací. Předmětem řízení před radou města byla žádost žalobkyně (jako před orgánem II. stupně) o poskytnutí kopií zápisů ze schůze rady města ve vymezených obdobích, podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Dále ve své žalobě poukazuje na nezákonné složení rozkladové komise, neboť v devítičlenné rozkladové komisi bylo nejméně pět současných nebo bývalých pracovníků správního orgánu, což dle žalobcovy názoru zakládá důvodné pochybnosti o nepodjatosti většiny těchto členů k věci. Na podporu svého názoru odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze č.j. S 367-18/1998, který ovšem jen hodnotí, že zaměstnanci by neměli být členy této komise, z důvodu, že jejich postavení neposiluje důvěru ve správnost rozhodování správního orgánu. Rozkladová komise je však jen poradním orgánem, je složená z odborníků jak z praxe, tak z řad teoretiků, samotné rozhodování je však jen na samotném předsedovi Úřadu.

Co se týče druhu a výměry sankce nutno konstatovat, že byla uložena v zákonné výši. Žalovaný řádně odůvodnil výši pokuty, přihlédl k polehčující okolnosti, konkrétně k možnému nedbalostnímu jednání, které snižuje závažnost protiprávního jednání, a proto uložil sankci na dolní hranici zákonné sazby.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud dospěl k závěru, že žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, věc správně posoudil po právní stránce a dostatečně své tvrzení odůvodnil, proto Městský soud v Praze žalobu zamítl, jako nedůvodnou podle § 78 odst.7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Městského soudu v Praze, za podmínek stanovených v § 102 a násl. s.ř.s. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem, dle ustanovení §105 s.ř.s.

V Praze dne 10. prosince 2008

JUDr. Miroslava Hrehorová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

Víterová